

Suomalainen mies kalassa

En tiedä, käynkö oikein suomalaisen miehen prototyypistä. Olen losangelesilaisen isän poika, joka on aina kasvanut kivikaupungissa; äitikin oli asunut vain kaupungeissa, niin Viipurissa kuin Kalliiossakin.

Vaikka asuimme aina meren lähetyvillä, ei perheelläni ollut koskaan venettä eikä mökkiä saareissa, saati järven rannalla. Saunaa käytettiin enemmän varastotilana kuin pyhänä kylpemispaikkana, ja perheen perinneruoista muistuvat mieleen lähinnä hampurilaiset. Nuoruuden harrastukseni olivat koripallo ja amerikkalainen jalkapallo, kaksi niin umpiamerikkalaista lajia kuin olla ja voi.

Mutta aina silloin tällöin tunnen itseni luitani myöten suomalaiseksi. Seisoessani joen rannassa ja tähyillessäni tuikkia tunnen karjalaisen puolen perimästäni raivoavan esiin ja metsästäjän sielusani heräävän. Olen erämies, ja tehtäväni on hankkia elantoa perheelleni.

Kalastus on enemmän kuin kalan jahtaamista. Se on luonnon tarkkailua omassa tahdissa ja rauhassa. Se on malttamista ja kärsivällisyyttä. Se on kaveruutta ja omaa aikaa. Välineiden hankkimista ja niiden vertailua kavereiden kesken. Se on kaikkien mahdollisten tietolähteiden kaivamista kätköistään ja niiden antamien vinkkien ja ohjeiden kokeilua. Se on sateessa värjöttelyä, helteessä vaeltamista ja itikoiden juhlapöytänä toimimista.

En tiedä parempaa ajanvietettä kuin seistä veneessä kahisevan kaislikon reunalla, heittää uistinta ja kelata sitä sisään, koko ajan hauen iskua odottaen. Yksin tai kavereiden kanssa. Puhumatta ja mahdollisimman liikkumatta. Odottaen.

Suomalaisuuteen niin olennaisesti liittyvä vähäpuheisuus korostuu kalavesien äärellä. Ei siellä koko ajan vaihdeta kuulumisia eikä varsinkaan mielipiteitä. Siellä keskitytään olennaiseen ja nautitaan yhteisestä hiljaisuudesta ja puhumattomuudesta. Ollaan yhtä ja napitetaan vettä ja viehettä.

Moni voi pitää sitä hulluutena, mutta minä väitän juuri päinvastaista. Minulle ja sadoille tuhansille muille suomalaisille miehille se on parasta

terapiaa, mitä maa päällään kantaa. Kokemuksia, joita on vaikea sanoin kuvailla ja joita voi todella jakaa vain paikallaolijoiden kanssa. Muistoja ja tunteita, joita ei unohda ikinä. Sitä aidointa omaa aikaa.

Kun pakkaan kaverin kanssa auton ja suuntaamme pohjoiselle joelle, kaikki kurja unohtuu. Edessä on muutama päivä irti arjesta, työpaineista ja kiireestä. Edessä on mahdollisuus. Ehkä juuri tällä kertaa se lohi nappaa.

Näistä syistä jouduin opiskelemaan kalastuksen kantapään kautta. Sain ensikosketuksen kaverin mökillä lasten kanssa uistellessa. Kaikki saivat kalaa, mutta taisin olla ainoa, joka jäi itse koukuun. Hankin veneen ja vermeet, uistelin ja ryhdyin heittokalastamaan. Meritaimenta syysmyrskyillä, haukea keväällä ja syksyllä, jigaamisen ja jerkkaamisen kautta aina perhokalastuksen jaloon taitoon.

Saaliin saaminen ja syöminen kehittyi luonnon arvostukseksi. Kalojen vapauttaminen tuli tavaksi, ja toiminta muuttui tärkeämmäksi kuin tulos. Ja mielihyvä vain kasvoi kerta kerralta.

Vasta nyt olen ymmärtänyt, minkä rauhan kalastus tuo sielulle. Koskien kuohut, luonnon tarkkailu, kavereiden kanssa ajan jakaminen ja hiljainen yhdessäolo. En luopuisi niistä mistään hinnasta.

Uskon, että tämä tunne koskee kalamiehiä kautta maailman, mutta minulle se on keskeinen osa suomalaisuuttani. Se on minun sidokseni juuriini ja siltani ymmärtämään niitä suomalaisia esi-isiäni, jotka aidosti elivät tästä maasta ja sen vesistöjen rikkaudesta. Kalastuksesta on tullut keskeinen osa identiteettiäni, sillä kalastaessa olen kokonainen suomalainen mies. Yksin tai seurassa olen yhtä luonnon kanssa.

TIMI PETERSEN

Kesällä Suomi pysähtyy